

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Marcelou Uhříčkovou ve věci

žalobce: **N. K.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
trvale bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j. CPR-37420-3/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2023, č. j. CPR-37420-3/ČJ-2023-930310-V248, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 19. 11. 2023, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 9. 2023, č. j. KRPS-247261-34/ČJ-2023-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. Správní orgán prvního stupně prvostupňovým rozhodnutím uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok od okamžiku vycestování a doba k vycestování byla stanovena do 14 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce uvádí, že správní orgány vymezily období jeho nelegálního pobytu od července 2023 do 26. 9. 2023. Počátek nelegálního pobytu dovedly z nálezů jízdenky pro městskou hromadnou dopravu, aniž by kriticky přezkoumaly tvrzení žalobce, že do České republiky naposledy vstoupil 10. 9. 2023. Způsob vymezení doby trvání nelegálního pobytu proto podle žalobce odporuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány se také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nevypořádaly s vyjádřením žalobce.
4. Dále žalobce poukazuje na to, že výkon nelegální práce popřel a opakovaně ve správním řízení uváděl, že za svou činnost nebyl odměňován a pouze bezúplatně vypomáhal kamarádovi, neboť se chtěl naučit dovednosti a znalosti, které by mohl v budoucnu uplatnit. Protože ve správním řízení nebyl vyslechnut žádný svědek, nemohla být žalobcova výpověď s ničím konfrontována. V pochybnostech přitom bylo třeba postupovat ve prospěch žalobce, který popřel obvinění. Správní orgány dle názoru žalobce nevyčerpaly všechny možnosti dokazování, nevyslechly osobu údajného kamaráda ani obchodní korporaci, pro kterou tato osoba měla pracovat. Správní orgány neopatřily dokumentaci o docházce, stavební deník ani jinou svědeckou výpověď. V situaci, kdy žalobce výkon závislé práce a naplnění jejích znaků popřel, není zřejmé, na jakých důkazech správní orgány založily své závěry.
5. Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Poukazuje na to, že žalobní výtky se shodují s odvolacími a s těmi se již vypořádala v napadeném rozhodnutí. Odkazuje proto na napadené rozhodnutí.

Podstatný obsah správního spisu

6. Ze správního spisu plyne, že celní úřad dne 27. 9. 2023 prováděl kontrolu zaměstnávání cizinců v areálu společnosti FILSON s.r.o., kde bylo zjištěno, že žalobce vykonával pracovní činnost (balení palety se zbožím) pro společnost KOMMAND TEAM s.r.o. bez platného povolení k zaměstnání a bez pobytového oprávnění. Proto byl žalobce téhož dne předán policejní hlídce.
7. Podle úředního záznamu o zajištění ze dne 27. 9. 2023 měl žalobce ve svém cestovním dokladu vízum vydané Polskou republikou na období od 24. 2. 2022 do 21. 2. 2023 a vyznačený příjezd do Schengenského prostoru dne 23. 3. 2022 přes letecký hraniční přechod Varšava. Žalobce nepředložil povolení k zaměstnání, živnostenské oprávnění a nebyl držitelem zaměstnanecké karty nebo modré karty. Na základě dotazu učiněného v rámci mezinárodní policejní spolupráce bylo dále zjištěno, že žalobce dne 3. 1. 2022 požádal v Polsku o pobytové vízum, avšak ve věci nebylo do 27. 9. 2023 rozhodnuto. Do doby rozhodnutí byl žalobce oprávněn pobývat na území Polska.

8. Dne 27. 9. 2023 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne byl vyslechnut. Při výslechu uvedl, že je uzbecké státní příslušnosti, evidenční adresu má v Uzbekistánu, ale v České republice bydlí v X (přesnou adresu neznal). Vypověděl, že je ženatý a má tři děti, které žijí v Uzbekistánu, stejně jako zbytek jeho rodiny. V Schengenském prostoru pracoval v Polsku v době, kdy měl platné pracovní polské vízum (přibližně půl roku od příjezdu do Polska v roce 2022). Uvedl, že aktuálně nedisponuje žádným vízem, pouze cestovním pasem Uzbekistánu. Naposledy přicestoval dne 23. 3. 2022 do Polska, a to za účelem výdělků. Do České republiky naposledy přicestoval 10. 9. 2023. Během platnosti polského víza průběžně několikrát navštívil Českou republiku. Do České republiky přicestoval, aby se naučil pracovní postupy v nabídce dlaždic a příslušenství. Byl si vědom toho, že zde pobýval nelegálně, svůj pobyt nikde nenahlašoval a byl si vědom i toho, že platnost jeho polského víza již vypršela. Proto v Polsku s předstihem požádal o pobytovou kartu, avšak dosud bohužel nebylo rozhodnuto. Žalobce dle svých slov věděl o tom, že pobývat a pracovat může pouze v Polsku. Dne 10. 9. 2023 přijel do České republiky autobusem, ubytoval se v Praze a seznámil se zde se člověkem, který pracoval u společnosti FILSON ve Velvarech a který se jmenoval A. S ním jel pracovním areálem společnosti FILSON do jiné společnosti, kde se od A. názorně učil, co dělat při vykládání dlaždiček z kamionu. Žalobce uvedl, že A. přátelsky vypomáhal. V České republice dle svých slov nikdy nepracoval, ale od 25. 9. 2023 se od kamaráda učil manipulovat s keramickými dlaždicemi. Zároveň se od něj chtěl dozvědět, které dlaždice se prodávají nejvíc. Šlo o kamarádskou výpomoc, kterou zprostředkoval A. Žalobce tvrdil, že nepracoval, ale jen pomáhal. Práci mu nikdo nezařádoval, jen se učil od A. a opakoval to, co dělal on. Učil se od 25. do 27. 9. 2023, původně se chtěl učit asi do konce týdne. Neměl uzavřenou žádnou smlouvu ani dohodu o práci, jen ústní dohodu s A., že se od něj bude učit. Jeho docházku nikdo neevidoval, ve společnosti strávil tři dny v době mezi 9.30 do 11.00 hod. Byl podřízen A. a učil se jezdit s vysokozdvizným vozíkem. Za to neměl slíbené žádné peníze ani A. nedal žádné peníze za výuku. Živnostenským listem, povolením ani zaměstnaneckou kartou nedisponoval. Žalobce si byl vědom toho, že v České republice mohl pracovat jen na základě povolení, avšak dle svých slov nepracoval. Sdělil také, že v České republice nemá žádné příbuzné, není rodinným příslušníkem občana České republiky nebo Evropské unie a nenachází se zde žádná osoba, která by na něm byla existenčně závislá nebo vůči níž by měl vyživovací povinnost. Ve vycestování do Uzbekistánu mu nic nebránilo a měl na to dostatek finančních prostředků.
9. Z kopie žalobcova cestovního pasu vyplynulo, že žalobce dne 23. 3. 2022 přicestoval do Varšavy a v době od 24. 2. 2022 do 21. 2. 2023 disponoval polským vízem. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 29. 9. 2023 bylo vycestování žalobce do Uzbekistánu možné. Správní spis obsahuje také informace Ministerstva vnitra o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu.
10. Součástí správního spisu je dále kopie papírové průkazky Pražské integrované dopravy s průkazkovou fotografií žalobce, jeho jménem a příjmením, která byla vydána dne 8. 10. 2022, a dále tři časové kupóny. První z nich byl vydán 10. 7. 2023 s platností od 10. 7. 2023 do 8. 8. 2023, druhý byl vydán 8. 8. 2023 s platností od 9. 8. 2023 do 7. 9. 2023 a třetí byl vydán 7. 9. 2023 s platností od 8. 9. 2023 do 7. 10. 2023. Dále správní orgán prvního stupně založil do spisu ústřížek podobající se výplatní pásce, který obsahuje jméno žalobce, výslednou částku 10 500 Kč či sloupec nazvaný „ubytování“.

11. Správní orgán prvního stupně vydal dne 29. 9. 2023 prvostupňové rozhodnutí. Důvod pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců spatřoval v tom, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a bez povolení k pobytu, přestože takové povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce dle správního orgánu prvního stupně vykonával pracovní činnost přinejmenším dne 27. 9. 2023, ale spíše dle vlastní výpovědi od 25. 9. 2023, a to pro jiného, neboť ho úkolovala jiná osoba. Pracovní činnost žalobce vykonával ve vztahu podřízenosti, což lze dle správního orgánu prvního stupně dovodit i z toho, že mu byla určována pracovní doba, druh vykonané práce či místo práce. Činnost se opakovala po celou dobu pobytu žalobce v České republice. Dokladem o tom mohl být dle správního orgánu prvního stupně i ústřížek (výplatní páska strojově psaná v českém jazyce), na kterém byla napsána částka za odvedenou práci. Žalobce sice uvedl, že bezúplatně pomáhal svému příteli, avšak celní správě sdělil něco jiného, protože zjevně vypověděl po seznámení se se správním spisem nepravdu. Žalobce nedisponoval žádným povolením k zaměstnání a nebyl ani držitelem platného víza. Přitom jednoznačně vykonával pracovní činnost, k níž je potřeba povolení.
12. Správní orgán prvního stupně shledal i důvod pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož dle jízdních kuponů s měsíční platností vstoupil na území České republiky již na počátku července 2023 a nikoli až v září, jak žalobce tvrdil. Žalobci přitom s ohledem na podanou žádost o povolení k pobytu svědčí fikce pobytu, avšak pouze na území Polska. Na území České republiky žalobce vstoupil bez povolení k pobytu zcela úmyslně a vědomě. Navíc nepředložil ani doklad o cestovním zdravotním pojištění a do 3 pracovních dnů od vstupu neohlásil policii místo pobytu na území. Správní vyhoštění správní orgán prvního stupně považoval za přiměřený následek žalobcova protiprávního jednání. Vzal přitom do úvahy délku nelegálního pobytu od počátku července 2023, produktivní věk žalobce, jeho dobrý zdravotní stav či rodinnou a osobní situaci. Roční délka vyhoštění pak byla ovlivněna tím, že se žalobce dopustil vícero porušení zákona (nelegální pobyt, výkon zaměstnání bez povolení, absence cestovního zdravotního pojištění a neoznámení místa pobytu).
13. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž argumentoval shodně jako v žalobě.
14. Žalovaná založila do svého spisu výpis ze schengenského informačního systému k osobě žalobce, z něhož plyne, že žalobce byl dne 24. 6. 2023 kontrolován v Praze-Bubeneč v ulici Podbabská policejní hlídkou poblíž místa spáchání trestného činu nebo správního deliktu a dne 24. 1. 2023 byl policejní hlídkou kontrolován rovněž v Praze, Na Florenci.
15. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí, v němž neshledala odvolací námitky důvodnými. Vyjádření žalobce zaznamenané v protokolu o jeho výsledku považovala místy za zcela nevěrohodné. I z toho, že byl žalobce dne 24. 6. 2023 kontrolován v Praze-Bubenci, je zjevné, že byl v Praze v době, kdy nebyl oprávněn na území České republiky pobývat ani vstoupit. Třicetidenní kupóny Pražského dopravního podniku byly jednoznačným důkazem o tom, že žalobce neuváděl pravdivé údaje. Žalovaná si v tomto kontextu položila otázku, proč by někdo, kdo bydlí v Polsku, byl držitelem přepravního průkazu s časovým kuponem v jiném městě a zemi. Učinila pak závěr, že žalobce vědomě pobýval na území České republiky, ačkoli k tomu nebyl oprávněn.
16. K problematice výkonu pracovní činnosti bez povolení k zaměstnání žalovaná uvedla, že v daném případě se nemohlo jednat o občanskou výpomoc, neboť všechny skutkové

okolnosti svědčily o tom, že v případě žalobce šlo o „zaškolování“. I vztah podřízenosti a výkon práce jménem jiného subjektu a pod kontrolou svědčily o tom, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci. Dle žalované postačuje, že se činnost, při níž je cizinec kontrolován, dosud nestala závislou, jestliže se takovou podle vůle stran následně měla stát. Žalovaná odkázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 Ads 27/2016-40, v němž bylo zdůrazněno, že český právní řád nezná institut práce „na zkoušku“ mimo pracovněprávní vztah. K ověření schopností zaměstnanců právní řád předpokládá institut zkušební doby, popř. uzavření některé z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Správní orgán prvního stupně dle názoru žalované bez pochyb prokázal, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli takové povolení bylo podmínkou zaměstnání a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Dostatečně také zjistil skutkový stav věci.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, v desetidenní lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
18. Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto procesním postupem výslovně souhlasila. Žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, a proto měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán. Důvod pro rozhodnutí věci bez jednání byl nadto dán i podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Posouzení věci krajským soudem

19. Správní rozhodnutí byla založena na dvou samostatných důvodech pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Dle prvního z uvedených ustanovení bylo možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince, který pobýval na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Podle druhého z uvedených ustanovení bylo možné takto rozhodnout až na 3 roky, byl-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání, provozoval-li na území dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
20. První z důvodů pro vyhoštění žalobce napadá pouze v rozsahu období, v němž měl dle správních orgánů neoprávněně pobývat na území České republiky, přičemž tvrdí, že správní orgány nekriticky nepřezkoumaly jeho tvrzení o tom, že do České republiky naposledy vstoupil až dne 10. 9. 2023 (nikoli již počátkem července téhož roku). Soud však v tomto ohledu nemůže dát žalobci zapravdu. Oba správní orgány založily svá rozhodnutí především na tom, že žalobce byl držitelem papírové průkazky opravňující jej k využívání pražské hromadné dopravy a že si opakovaně prodlžoval platnost jízdenky vždy o jeden měsíc, a to

souvisle pro období od 10. 7. 2023 do 7. 10. 2023. Soud v tomto ohledu sdílí přesvědčení žalované, podle níž by byl někdo, kdo (údajně) bydlí v Polsku, jen stěží držitelem přepravního průkazu pro Prahu s časovými kupóny na třikrát jeden celý měsíc. Pokud by žalobce do Prahy jezdil pouze příležitostně jako turista (k čemuž jej ovšem fikce pobytu na základě žádosti o pobytové oprávnění podané v Polsku neopravňovala), pak lze předpokládat, že by si kupoval jednorázové jízdenky s platností na několik minut či jízdenky s platností několika dnů, nikoli však měsíční kupóny, které na sebe časově navíc přesně navazovaly. Z napadeného rozhodnutí je pak zjištělné, že žalovaná měla tvrzení žalobce o tom, že do České republiky naposledy vstoupil až dne 10. 9. 2023 za nevěrohodné. Není tedy pravdou, že by se žalovaná tímto tvrzením žalobce vůbec nezabývala a že by na něj nereagovala. Soud navíc souhlasí se žalovanou v hodnocení nevěrohodnosti tohoto žalobcova tvrzení. Již z toho, že si žalobce poslední z časových kupónů koupil dne 7. 9. 2023 je zjevné, že do České republiky nevstoupil až 10. 9. 2023, ale přinejmenším již 7. 9. 2023. S ohledem na výše řečené však má soud ve světle stručného žalobního bodu za dostatečně prokázané, že žalobce v České republice neoprávněně pobýval již od července 2023, jak uvedly správní orgány.

21. Ve vztahu k důvodu vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců pak soud nejprve připomíná, že zaměstnáním se pro účely zákona o pobytu cizinců rozumí „výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu“ (viz § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak, nebo má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnaneckou kartou rozumí „povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání“. Zaměstnáním se přitom rozumí zaměstnání v pracovněprávním vztahu (§ 10 zákona o zaměstnanosti), tedy výkon závislé práce v režimu zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“).
22. Závislou práci definuje zákoník práce jako práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě (viz § 2 odst. 1 a 2 zákoníku práce).
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb. NSS, dospěl k závěru, že společným rysem všech znaků závislé práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní

orgány při postihování nelegální práce prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. K otázce soustavnosti práce Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že tento znak je třeba v konkrétních případech aplikovat uvážlivě. Inspekční kontrola totiž zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších zjištěných skutečností, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závalu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla.

24. I když se shora citované úvahy týkaly odpovědnosti za správní delikt spočívající ve výkonu nelegální práce v režimu zákona o zaměstnanosti, jsou plně využitelné i pro posouzení, zda žalobce vykonával na území České republiky zaměstnání v rozporu se zákonem o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 Azs 72/2021-30).
25. V právě posuzované věci není sporu o tom, že žalobce nedisponoval povolením k zaměstnání, zaměstnaneckou kartou či modrou kartou. Sporné je mezi účastníky to, zda žalobce na území České republiky vykonával zaměstnání, resp. závislou práci ve smyslu shora uvedeného. Soud dospěl k závěru, že dosavadní skutkový závěr o tom, že žalobce na území České republiky vykonával zaměstnání, neobstojí, jelikož není podepřen dostatkem důkazů, a tudíž nemá oporu ve správním spise.
26. Správní orgány vyšly z výpovědi samotného žalobce, z níž však naplnění znaků závislé práce nelze jednoznačně dovodit. Žalobce při výsledku vypověděl, že pouze kamarádsky a bezúplatně vypomáhal muži jménem A., od něhož se učil, jak manipulovat s dlaždicemi (vykládat je z kamionu) a jezdit s vysokozdvizným vozíkem. Pokud žalobce na otázku, komu byl podřízen, uvedl, že kamarádovi A., neplyne z toho bez dalšího, že ten mu práci zadával, kontroloval a že vůči němu byl žalobce ve vztahu podřízenosti, neboť je patrné, že žalobcova odpověď a v ní užitá slovesa byly ovlivněny položenou otázkou. V jiných odpovědích žalobce naopak uvedl, že se od A. pouze učil, práci mu nikdo nezadával, nikdo neevidoval jeho docházku a že za „výuku“ nedostával zapláceno, ani za ni sám neplatil. Žalobcovy odpovědi tedy jednoznačně vyznívaly tak, že mělo jít pouze o jakousi výpomoc kamarádovi, který sám byl zaměstnán. Třebaže i na soud takové vysvětlení působí nevěrohodně a smyšleně, nelze opomenout, že správní orgány neopatřily žádné jiné důkazy ohledně výkonu práce žalobcem, které by byly s to žalobcovu výpověď zpochybnit a které by jednoznačněji vedly k závěru, že žalobce ve skutečnosti (navzdory tomu, že to on sám popřel) vykonával závislou práci. Správní orgány kupříkladu nezjistily, jaké postavení zmiňovaný A. vlastně měl ve společnosti KOMMAND TEAM s.r.o., zda vůbec připadalo v úvahu, aby žalobci jménem zaměstnavatele zadával práci a dával pokyny ohledně jejího výkonu a zda osoby řídící jmenovanou společnost o přítomnosti žalobce na pracovišti věděly (tolerovaly ji nebo ji přímo vyžadovaly).
27. Správní orgány nic konkrétního nezjistily ani k plánování docházky žalobce. Jen ze strohého konstatování žalobce, že ve společnosti strávil tři dny v době mezi 9.30 až 11.00

hod., dovodily, že žalobci byla určována pracovní doba. Není přitom vyloučeno, že žalobce sice do areálu společnosti dorazil společně s A., ale poté jej libovolně dle svého rozhodnutí opustil. Ohledně úplatnosti pak správní orgány vyšly z ústřížku připomínajícího výplatní pásku. Tento ústřížek (který navíc není zcela čitelný), jedná-li se o výplatní pásku, však zmiňuje jméno jakéhosi T. a navíc je v něm kalkulováno s více než 100 hodinami práce (týkala-li se číselný údaj vůbec počtu odpracovaných hodin), což neodpovídá žalobcem tvrzeným 4,5 hodinám práce (3x 1,5 hodiny). Soud tak má pochybnosti o tom, zda se vůbec jedná o výplatní pásku od zaměstnavatele KOMMAND TEAM s.r.o. Postavila-li žalovaná své závěry na tom, že i práce na zkoušku představuje závislou práci, pak ovšem nevysvětlila, na základě jakého důkazu dovodila, že účelem žalobcovy přítomnosti v areálu společnosti bylo otestovat jeho pracovní schopnosti za účelem pozdějšího uzavření pracovní smlouvy.

28. Ve světle shora uvedeného soud uzavírá, že samotná výpověď žalobce (a to ani ve spojení s ústřížkem či výplatní páskou) neobsahuje dostatek informací, z nichž by bylo možné dovodit, že žalobce ve dnech 25. – 27. 9. 2023 vykonával závislou práci pro jiného ve smyslu § 2 zákoníku práce, tedy že byl naplněn důvod k vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Pro takový závěr bylo třeba ve správním řízení opatřit vedle výpovědi žalobce a nejasného ústřížku další důkazy, například výpověď muže jménem A., jednatelů společnosti, v jejichž prostorách měl žalobce vykonávat závislou práci, nebo jejich zaměstnanců či evidenci pracovní docházky. Protože správní orgány neopatřily dostatek důkazů pro skutková zjištění, z nichž žalovaná vycházela, nezbyvá soudu nic jiného než napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správních spisech a vyžaduje zásadní doplnění.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud shledal, že první důvod pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců byl dán, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez oprávnění k pobytu. Druhý důvod pro žalobcovo vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 téhož zákona však neobstojí, neboť správní orgány dosud neopatřily dostatek důkazů, na jejichž základě by bylo možné spolehlivě dovodit, že žalobce vykonával v České republice zaměstnání bez povolení. Proto soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude třeba opatřit další důkazy týkající se výkonu nelegální práce žalobcem v České republice. Nebude-li na jejich základě možné dovodit důvod pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, pak sice bude možné žalobce vyhostit pouze podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona, nicméně tato skutečnost by se měla projevit v délce vyhoštění žalobce. Roční lhůta totiž byla ovlivněna tím, že se žalobce dopustil vícero porušení zákona o pobytu cizinců.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta, kterou tvoří odměna za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) podle § 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální částky po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o náhradu za tuto daň ve výši 1 428 Kč. Lhůtu k plnění stanovil soud v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že

s ohledem na § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s., je žalovaná povinna náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2023

Mgr. Marcela Uhříčková, v. r.
samosoudkyně